ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை உற்சாகப்படுத்துதல் (1:15, 16)

1960களின் பொழுது, சைமன் மற்றும் கார்ஃபங்க்கெல் ஆகியோர் ஒரு தலைமுறைக்கு ஈர்ப்புடையதாயிருந்த வார்த்தைகளையும் (எண்ண) இசைவுகளையும் பதிவு செய்தார்கள். அவர்களின் பாடல்களில், "அமைதியின் சப்தம்," "கொந்தளிக்கும் தண்ணீரின் மீதான பாலம்" மற்றும் பிறவும் அடங்கியிருந்தன. (அவற்றில்) ஒரு பாடலானது தனித்துவத்திற்கான ஒரு வகையான கீதமானது. பவுல் சைமன் என்பவர் பின்வரும் கவிதைகளை எழுதினார்:

> *நான் ஒரு பாறை, நான் ஒரு தீவு.*
> *பாறையொன்று வலியினை உணருவதில்லை,*
> *தீவு ஒன்று ஒருபொழுதும் கதறுவதில்லை.*

அவரது வார்த்தைகள் காலங்களின் சுயாதீனமான ஆவியை உயர்த்தின. நாம், முரடான தனி நபர்களை நமது நாயகர்களாக ஆக்கச் சென்றோம். இது, கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட், சார்லஸ் பிரோன்ஸன், ஸ்டீவன் செகெல் மற்றும் சில்வெஸ்டர் ஸ்டோலன் ஆகியோர் நடித்த திரைப்படங்களில் தெளிவாயிற்று. வழக்கத்தில் உள்ளவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட நிலையில் ஒரு மனிதர், செய்யப்பட வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தனியே செய்தல் என்பது, பலரைத் கவர்ந்தது.

"என்னுடைய" என்ற தலைமுறை வந்து சேர்ந்துள்ளது. "நாங்கள்," "எங்கள்" மற்றும் "எங்களுடைய" என்பவையல்ல, ஆனால் "நான்," "எனது," "என்னுடையது" என்பவையே நமக்குப் பிரியமான வார்த்தைகளாய் உள்ளன.

இவை யாவற்றின் மத்தியிலும் சபை, தன்னைக் காண்கின்றது. சபைக்குழுமங்களில் ஒன்றுகூடும் மக்கள் "என்னுடைய" என்ற தலைமுறையின் உபதேசத்தினுடைய செல்வாக்குக்கு உட்படுகின்றனர், இது ஒரு பின்வரும் விவரிப்பினால் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது:

> *இன்றைய நாட்களில் சபையில் பிரவேசிக்கும் பெரும்பாலான மக்கள் குழு உணர்வுடன் சிந்திக்க வகையற்றவர்களாய் உள்ளனர் என்று கூறுவது நியாயமானதாகவே உள்ளது. சார்ந்திருத்தல் என்பது*

> பலவீனமானதாக உள்ளது; கணக்கு ஒப்புவித்தல் என்பது அடிமைத் தனமாக உள்ளது; கீழ்ப்படிதல் என்பது அந்தஸ்தை குறைத்துக் கொள்வதாக உள்ளது என்று நாம் கற்றுள்ளோம். குழுவை மேம்படுத்துவதற்காக தன்னை மறுத்தல் என்ற கருத்தே நவீன சிந்தைக்கு அந்நியமானதாக உள்ளது ...
>
> ... சபை உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலோர், ஞாயிறு ஆராதனைக்கு செல்லுதலுக்கு உடுத்திக் கொள்ளுதல் என்பதில் தனித்துவப் பண்புடன் உள்ளனர். அவர்கள் இன்னமும் "எனது" என்ற வகையிலேயே சிந்திக்கின்றனர். அவர்கள் குழுவுக்கு எது நன்மை யானதாக உள்ளது என்றல்ல, ஆனால் தனிப்பட்ட முன்னுரிமைகள் மற்றும் மதிப்பீடுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே முடிவு மேற்கொண்டு செயல்படுகின்றனர். பெரும்பாலான நவீன கிறிஸ்தவர் களின் சிந்தைகளில், பலருடைய தேவைகள் என்ற கருத்தானது பெரும்பாலும், சிலருடைய அல்லது ஒருவருடைய தேவைகள் என்ற கருத்துக்குப் பின் இருக்கையிலேயே உள்ளது.[1]

உலக வரலாற்றில் நாம், "எனது" என்ற தலைமுறையாய் இருப்பதில் முதலாம் தலைமுறையாய் இருப்பதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் மற்றவருக்காக அக்கறை கொண்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் தொடர்ந்து நினைவூட்ட வேண்டியிருந்தது. அவருடைய நிருபங் களில், ஒருவர் மற்றவர் மீது அன்புகூருதல், ஒருவர் மற்றவர் மீது இரக்கம் காட்டுதல், ஒருவர் மற்றவரை உற்சாகமூட்டுதல் ஆகியவற்றிற்கு பல அழைப்புகள் அடங்கியுள்ளன. பவுல், பழங்கால உலகின் - பிலிப்பி, கொரிந்து, எபேசு, ரோமாபுரி மற்றும் தெசலோனிக்கே போன்ற - பெரிய நகரங்களில் ஊழியம் செய்திருந்தார். அவர் அடிப்படையாக, தீவுகளாய் தங்களுக்குள் நின்றிருந்த கலாச்சாரச் சூழலில் வாழ்ந்திருந்த நகர்ப்புறக் கிறிஸ்தவர்களைக் கையாண்டிருந்தார்.

நம்மைப் போலவே, முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்களும் ஒன்று கூடியிருத்தலின் மதிப்பு பற்றி அதிகம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்கு, ஐக்கியம், பரஸ்பர அக்கறை, சுயத்தின் தேவைக்கு மேலாக முழுக்குழுவின் தேவைகளை வைத்தல் ஆகியவை பற்றிப் போதிக்க வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. நம்மைப் போலவே, முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் பலரும் கூட, சமுதாயத்தில் வாழ்வது எப்படி, சகோதரர் களுடன் உறவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வது எப்படி என்பதை அறியாதவர் களாய் இருந்தனர்.

நகர்ப்புற அமைவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல் எழுதினார். அவர்கள் உலகின் பெருநகர்களில், மாபெரும் தலைநகர்களில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமாக வாழ்வது எப்படி என்பதைக் கற்பது அவசியமாய் இருந்தது.

எடுத்துக்காட்டாக, ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் சகோதரத்துவ அன்பில் ஒருவர் பிறருக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பதைக் கற்றுக் கொள்வது அவசியமாயிருந்தது (ரோமர் 12:10). அவர்கள் தங்களின் சுயத்திற்கு மேலாக ஒருவர் மற்றவரைக் கனம் செய்ய வேண்டுமென்று பவுல்

அவர்களுக்குக் கூறினார் (ரோமர் 12:10), மேலும் அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் இசைவாக வாழ வேண்டுமென்றும் (ரோமர் 12:16), ஒருவர் பிறரின் மீது நியாயம்தீர்ப்பதை நிறுத்த வேண்டுமென்றும் (ரோமர் 14:13), ஒருவர் மற்றவரை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் (ரோமர் 15:7) அவர் கூறினார். அவர்களிடம் அவர், "... சமாதானத்துக்கடுத்தவைகளையும், அந்நியோந்நிய பக்திவிருத்தி உண்டாக்கத்தக்கவைகளையும் நாடக் கடவோம்" (ரோமர் 14:19) என்று கூறினார்.

கொரிந்துவின் வர்த்தகப் பகுதியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஐக்கிய விருந்துகளுக்காகக் கூடிவந்தபொழுது அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருக்காகக் காத்திருத்தலைக் கற்றுக் கொள்வது அவசியமாய் இருந்தது (1 கொரி. 11:33). அவர்கள் பட்சபாதத்தினால் பிரிந்தவர்களாயிராமல், ஒருவருக்கொருவர் சமமான கரிசனையுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அவர்களுக்குப் போதித்தார் (1 கொரி. 12:25).

தெசலோனிக்கே என்ற இன்னொரு பெரிய நகரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்புகூரவேண்டுமென்று பவுல் உற்சாக மூட்டினார் (1 தெச. 4:9). அவர்கள் மற்ற ஒவ்வொருவரையும் தேற்றும்படிக்கு (1 தெச. 4:18), பக்திவிருத்து உண்டாக்கும்படிக்கும் (1 தெச. 5:11) பவுல் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். அவர், "... உங்களுக்குள்ளும் மற்ற யாவருக்குள்ளும் எப்பொழுதும் நன்மை செய்ய நாடுங்கள்" (1 தெச. 5:15) என்று கூறினார்.

எபேசுவிலிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் மற்றவர் மீது பொறுமையாய் இருக்கும்படியும், ஒருவர் பிறர் மீது இரக்கமும் மன உருக்கமும் உள்ளவர்களாயிருந்து ஒருவரையொருவர் மன்னிக்கும்படியும் பவுல் கூறினார் (4:2, 32). அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருக்கும்படி (5:21) அவர் வற்புறுத்தினார்.

தேவனுடைய மக்களின் புதிய சமுதாயம் என்ற வகையில் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்வதற்கு கற்றுக் கொள்ளும் இவ்விஷயம் பற்றிப் பவுல் கூறியது இன்றைய நாட்களிலும் சபையானது கேட்க வேண்டிய அவசியமான விஷயமாக உள்ளதென்பது மிகச் சரியானதேயாகும். சக கிறிஸ்தவர்களுடனான பவுலின் சுய கையாளுதல்களில் அவர் கொடுத்த உதாரணமானது நாம் பின்பற்ற வேண்டிய உதாரணமாக உள்ளது. இது நமது சிறு சொந்த உலகங்களுக்கு அப்பால் நாம் செல்ல உதவுவதுடன் பிறரின் வாழ்வில் நம்மைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் உதவுகின்றது.

பவுலின் எடுத்துக்காட்டை ஒரு கணம் நினைத்துப் பாருங்கள். அது கி.பி. 60 ஆண்டாக இருந்தது. அவர் எபேசுவில் தாம் அறிந்திருந்த கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து பல மைல்கள் தள்ளி ரோமாபுரியில் வீட்டுக் காவலில் இருந்தார். ஒருமுறை அவர் எபேசுவில் - சபைக்கு போதித்து, ஊழியம் செய்து, மற்றும் அது பக்தி விருத்தி அடையும்படி - மூன்று ஆண்டுகள் செலவிட்டிருந்தார். இருப்பினும் அவர் நான்கு ஆண்டுகளாய் அந்நகரைக் காணாதவராயிருந்தார்.

சிறைச்சாலை, தாங்க இயலாத் துன்ப நிலை, தூரம், கடந்து சென்ற காலங்கள் - இவற்றில் எதுவும் பவுல் எபேசுவிலிருந்த தம் சகோதரர்கள் மீது

கொண்டிருந்த அக்கறையைக் குறைத்து விடாதிருந்தது. சூழ்நிலைகள் அவரை, பிறரின் வாழ்வில் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பதைத் தவிர்த்து, தமது சொந்த பிரச்சனைகள் மீது தாம் கவனம் செலுத்தக் காரணமாவதற்கு அனுமதியாதிருந்தார்.

எபேசுவிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு கிறிஸ்தவர் ஒருநாள் தன் வழியே வந்தார். அவர் பவுலை ரோமாபுரியில் கண்டார். பவுல் அவரைச் சந்தித்த பொழுது, அங்கிருந்த (எபேசுவிலிருந்த) சபையைக் குறித்து விசாரிக்கக் காலம் தாழ்த்த முடியாதிருந்தது. மக்கள் எப்படியிருந்தார்கள்? அவர்கள் மத்தியில் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது? அவர்கள் தேவனுடைய மக்களாக ஒன்றுகூடி வருகின்றார்களா?

பவுல் பெற்றுக் கொண்ட அறிக்கையானது அவரது நாளுக்கு ஒளியூட்டியது. அவருடைய இதயம் உயரப் பறந்தது. நாம், "ஆனபடியினாலே, கர்த்தராகிய இயேசுவின்மேலுள்ள உங்கள் விசுவாசத்தையும், பரிசுத்தவான்களெல்லார்மேலுமுள்ள உங்கள் அன்பையுங்குறித்து நான் கேள்விப்பட்டு, இடைவிடாமல் உங்களுக்காக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, என் ஜெபங்களில் உங்களை நினைத்து, ... வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்" (எபே. 1:15, 16 & 19) என்று வாசிக்கின்றோம்.

சித்தரிப்பை நீங்கள் காண்கின்றீர்களா? பவுல், தமது எபேசிய சகோதரர்களிடத்தில் பல மைல்கள் தூரத்தில் சிறையில் இருந்தார். அவர் நான்கு நீண்ட ஆண்டுகள் அளவாக அவர்களின் முகங்களைக் காணாதிருந்தார், இருப்பினும் பவுல் அவர்களுக்காக ஆழமான அக்கறை கொண்டிருந்தார். பவுல் தமது பாடத்தை (நாம்) கற்றுக் கொள்ள நமக்கு உதவுகின்றார்: <u>கிறிஸ்தவர்கள், ஒருவர் மற்றவரின் ஆவிக்குரிய நலத்தின்மீது ஆர்வம் காண்பிக்கும்பொழுது, அவர்கள் தேவனைப் பிரியப் படுத்துகின்றனர்.</u>

இயேசு, தம்முடைய மக்கள் (தனித்தனித்) தீவுகளாயிருப்பதை விரும்புகிறதில்லை. நாம் ஒருவர் பிறருக்கு ஊழியம் செய்யும் குழுவாக வேண்டும் என்பதே நமக்கான அவரது விருப்பமாய் உள்ளது. மற்றவர்கள் ஆவிக்குரிய வகையில் வளருவதைக் காண்பதற்கான ஒரு உற்சாகத்தை, ஒரு அக்கறையை, மற்றும் ஒரு விருப்பத்தை நாம் எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்ளுவது அவசியம் என்பதைப் பவுல் காண்பித்தார்.

பிறரின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைப் பவுல் பாராட்டினார்

எபேசுவிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றிப் பவுல் பெற்ற அறிக்கையானது அவரை மெய்சிலிர்க்கச் செய்தது. அவர்கள், தேவனுடைய மக்கள் மத்தியில் இருப்பதற்கு அவசியமான நுண்மையான சமான நிலையின் வகையை திறன் கொண்டு பெற்றிருந்தனர். முதலாவது, அவர்கள் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குப் பற்றுறுதியைச் செயல்விளக்கப்படுத்தினர். பவுல், "... கர்த்தராகிய இயேசுவின்மேலுள்ள உங்கள் விசுவாசத்தைக் ... கேள்விப்பட்டு" (1:15) என்றெழுதினார். அவர்கள் இயேசுவின்மீது தங்கள்

வாழ்வை வாழ்வதற்கான தங்கள் நம்பிக்கையை வைக்க வந்திருந்தனர், இயேசுவின் மீது தங்கள் நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்ப வந்திருந்தனர். அவர்கள் அவரிடம், "இயேசு" என்ற பெயர் அர்த்தப்படுத்துகின்ற இரட்சகர் என்ற வகையில் மட்டுமின்றி, அவர் கர்த்தர் என்ற வகையில் அவரிடம் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் வாழ்வை அவருக்கு ஒப்புவித்து, அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரைப் பிரியப்படுத்த நாடினார்கள். அவர்கள் அவரைக் கனப்படுத்தும் விஷயங்களின் அடிப்படையிலேயே தங்கள் அன்றாட முடிவுகளை மேற்கொண்டார்கள்.

சற்று காலத்திற்கு முன், எனது சொந்த (ஊரிலிருந்த) பிராந்திய சபையில், ஒரு முதிர் வயதுள்ள மனிதர் இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார். அவரது முடி வெண்மையாக இருந்தது, ஆனால் அவர் கர்த்தர் மீது ஒரு குழந்தையைப் போன்று நம்பிக்கையுடைய இருதயம் கொண்டிருந்தார். இப்படிப்பட்ட ஒருவருடன் தண்ணீரில் நின்று கொண்டு, ஞானஸ்நான வேளையில், பழைய வாழ்வு முடிந்து போயிற்று, புதிய வாழ்வு தொடங்கிற்று என்ற சிந்தனையைப் பகிர்ந்து கொள்வதைக் காட்டிலும் அமைதியான சூழ்நிலை வேறெதுவும் இல்லை.

இதிலும் அதிகம் உணர்வெழுச்சியுடையது என்னவென்று நீங்கள் அறிகின்றீர்களா? அது, இயேசு தேவனுடைய பிள்ளைகளை மாற்றுகின்ற செயலேயாகும். கர்த்தராகிய இயேசுவின் மீதான விசுவாசம் மற்றவர்களின் வாழ்வில் வளருவதை நாம் காண்கையில் நாம் அதைப் பாராட்டுவதை ஒரு போதும் நிறுத்தி விடக் கூடாது என்று பவுல் நமக்கு நினைவூட்டினார். நாம் நமது சிறு சொந்தமான உலகங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், இதைத் தவறவிட்டு விடுவோம்.

எபேசியர்கள் இயேசுவின் மீது பற்றுறுதி கொண்டிருந்தது மட்டுமின்றி, அவர்கள் எல்லா சகோதரர்கள் மீதும் அன்பு கொண்டும் இருந்தனர். பவுல், "... பரிசுத்தவான்களெல்லார்மேலுமுள்ள உங்கள் அன்பையும் ..." (1:15) என்று தொடர்ந்தார். அன்பு என்பது, ஒரு தீவாக அல்லது ஒரு பாறையாகப் பிறர் பற்றிய அக்கறைகளில் இருந்து தனிமைப்பட்டுக் கிடப்பதற்கு எதிரானதாக உள்ளது. நாம், "அவர் தம்முடைய ஜீவனை நமக்காகக் கொடுத்ததினாலே அன்பு இன்னதென்று அறிந்திருக்கிறோம்; நாமும் சகோதரருக்காக ஜீவனைக் கொடுக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்" (1 யோவா. 3:16) என்று வாசிக்கின்றோம்.

அந்த வகையான அன்பை வெளிப்படுத்துவது எப்படி என்பதைக் கிறிஸ்தவர்கள் கற்றுக் கொள்ளுகின்ற பொழுது, அது நம்மை அகமகிழ்வினால் நிரப்ப வேண்டும். இது, அவர்கள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை மேற்கொள்ளுகின்றனர் என்று அர்த்தப்படுத்துகின்றது. அவர்கள் இயேசுவைப் போலாகின்றனர். அவரது ஒத்த தன்மை தன்னிலே காண்பிக்கின்றதாய் உள்ளது. அவர்களுக்குள் அவர் வாழ்கின்றார்.

இந்த அன்பு எல்லாப் பரிசுத்தவான்களுக்குமானதாக உள்ளது. இது பட்சபாதத்தை, மக்கள் நமக்குச் செய்பவற்றிற்காக அவர்களை அன்பு கூருவதை, அல்லது நாம் விரும்புகிறவைகளையே விரும்புகிற மக்களுடன் மட்டும் ஐக்கியம் கொள்ளுதல் என்பவற்றைக் கடந்து நிற்கின்றது. எல்லாப்

பரிசுத்தவான்களுக்கும் அன்பைச் செயல்விளக்கப் படுத்துகின்ற சகோதரன் அல்லது சகோதரியை நாம் காணும் ஒவ்வொரு முறையும் நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

பிறரின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்காகப் பவுல் ஜெபித்தார்

எபேசியருடைய விசுவாசம் மற்றும் அன்பைப் பவுல் கேள்விப்பட்ட பிறகு, "[நான்] இடைவிடாமல் உங்களுக்காக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, என் ஜெபங்களில் உங்களை நினைத்து ... வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்" *(1:16, 19)* என்று எழுதினார். (இவ்விடத்தில்) பவுல் இரண்டு முக்கியமான சத்தியங்களைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். முதலாவது, அவர் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கும், கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபிக்கின்ற விஷயத்திற்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பை அறிந்திருந்தார். இரண்டாவது, அவர் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபிப்பதில் நிலைத்திருத்தலின் அவசியத்தைப் புரிந்திருந்தார்.

இதே நிருபத்தின் பிற்பகுதியில், பவுல் இந்த சகோதரர்களுக்கு, கிறிஸ்தவர்கள் ஈடுபட்டுள்ள ஆவிக்குரிய யுத்தம் பற்றி நினைவூட்டினார். அவர்கள் ஆவிக்குரிய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் புத்தி கூறினார். ஒரு போர்வீரன், சரியான ஆயுதமின்றிப் போரில் ஈடுபட முடியாது. பவுல் இந்த நிருபத்தை ஜெபத்தின் மீதான வலியுறுத்தத்துடன் முடித்தார்: "எந்த சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுதலோடும் விண்ணப்பத்தோடும் ஆவியினாலே ஜெபம் பண்ணி, அதன் பொருட்டு மிகுந்த மன உறுதியோடும் சகல பரிசுத்தவான்களுக்காகவும் பண்ணும் வேண்டுதலோடும் விழித்துக் கொண்டிருங்கள்" *(6:18)*.

பவுல், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கும் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபிப்பதற்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தனிப்பட்ட வகையில் தமது சகோதரர்களுக்காக ஜெபிப்பதை ஒரு முன்னுரிமையான விஷயமாய் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவர், ஜெபத்திற்கும் கிறிஸ்தவர்களின் ஆவிக்குரிய நலனுக்கும் இடையில் உள்ள வலிவுமிக்க தொடர்பு இணைப்பை அறிந்திருந்தார்.

ஜெனி கெட்ஸ் அவர்கள் ஜெபம் பற்றிய இவ்விஷயத்தைச் சகோதரர்கள் மத்தியில் எடுத்துரைத்தார்:

> நாம் ஜெபத்திற்கு உரிய இடத்தைக் கொடுக்கத் தவறுமளவுக்குப் பிற விஷயங்களில் - அவை நல்ல விஷயங்களாகவும் இருக்கலாம் - நம்மைத் தீவிரமாய் ஈடுபடும்படி வைத்துக் கொள்ளுதல் என்பது சாத்தானுடைய யுக்தியின் ஒரு பாகமாக உள்ளது. விசேஷமாக, விஷயங்கள் நன்கு செல்லுகையில் இது ஒரு இயல்பான பண்பாய்/நோக்கமாய் உள்ளது. ஆனால் தேவனுடைய முன்னுரிமைப் பட்டியலில் ஜெபம் உயர்வான நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளதென்று வேத வசனம் காண்பிக்கின்றது. மற்றும் ஜெபம் புறக்கணிக்கப்

படுகின்ற அல்லது தவற விடப்படுகின்ற இடத்தில், சாத்தான் சபையைத் துன்புறுத்த, அதிலும் குறிப்பாக ஐக்கியத்தை அழிப்பதின் மூலம் சபையைத் துன்புறுத்த முயற்சி செய்வான்.[2]

இவை யாவற்றையும் நாம் வாழ்வின் மூன்று பாடங்களுடன் பிணைப்போம். (1) ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபத்தில் சீர்த் தன்மையை மேம்படுத்திக் கொள்ளாத வரையில் நம்மில் எவரும் ஆவிக்குரிய வலுவான தன்மையை ஒருக்காலும் அடைய முடியாது. பிறருக்கான ஜெபம் என்பது ஆவிக்குரிய பக்குவத்தை மேம்படுத்தி சுட்டிக் காண்பிக்கின்றது. (2) நாம் சபை என்ற வகையில் ஒருவர் பிறருக்கான நமது ஜெபத்தில் சீர்த் தன்மையை மேம்படுத்திக் கொள்ளாத வரையில் சபைக் குடும்பமானது ஒருக்காலும் தனது வலுத் தன்மையை அடைய முடியாது. நாம் இதில் பணியாற்ற வேண்டும். சபைக்குடும்பங்கள் என்ற வகையில் நாம் ஜெபிக்கத் திட்டம் மேற்கொள்ள வேண்டும். நமது ஒன்றுகூடுதல்களில் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபிப்பதை நாம் வலியுறுத்தி மக்கள் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபிக்க வாய்ப்புகள் அளிக்க வேண்டும். (3) மக்கள் ஜெபங்களை ஒரு முன்னுரிமையாக ஏற்படுத்தாத வரையிலும் ஒருவர் பிறருக்காக ஜெபித்தல் என்பது சீர்த்தன்மையுடையதாக ஆகாது.

முடிவுரை

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது விக்டர் ஃபிராங்க்கிள் என்பவர் சித்தரவதை முகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பிடித்தவர்கள் அவருடைய எல்லாவற்றையும்—அவரது புத்தகங்கள், அவரது மதிப்புமிக்க பொருட்கள், மற்றும் அவரது குடும்பம் ஆகியவற்றை - அவரிடமிருந்து எடுத்துப்போட்டார்கள். அவர் வாழ்வதற்குத் தம்மிடம், உயிர் வாழ்வதற்கான முரட்டுத்தனமான தீர்மானம் தவிர வேறொன்றும் இல்லாதவராக இருந்தார்.

முகாமில் இருந்த பலர் விட்டுக் கொடுத்து, இறந்து போனார்கள். மற்றவர்கள் ஃபிராங்க்கிளிடம் வந்து, மக்கள் தங்கள் துன்பங்களைச் சகித்துக் கொள்வதற்கு உற்சாகம் தரும் வார்த்தைகளைப் பேசும்படி அவரிடத்தில் கேட்டார்கள். கடைசியில் ஃபிராங்க்கிள் இதைச் செய்தார். மக்கள் நீடிய பொறுமையுடன் இருக்கும்படி அவர் கூறினார். அடுத்த நாள் அவர்கள் தங்கள் சூப்பைப் பெறும்பொழுது கோப்பையின் அடியில் அவர்கள் ஒரு பட்டாணியைக் காணலாம் என்று அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டினார். அது ஒரு மிகவும் சிறியதான நம்பிக்கையாய் இருந்தது, ஆயினும் ஃபிராங்க்கிளினால் அதை மட்டுமே அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடிந்தது.

என்ன நடந்தது என்று நீங்கள் அறிவீர்களா? அந்த உரைகளிலிருந்து ஃபிராங்க்கிள்தான் மிக அதிகமான உற்சாக மூட்டுதலைப் பெற்றார். அவர் பிறருக்கு கொடுத்ததையே தமக்குத் தாமே கொடுத்துக் கொண்டார்.

கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஒருவர் பிறருக்குக் கொடுப்பதை நமக்கு நாமே கொடுத்துக் கொள்ளுகின்றோம். யாரேனும் ஒருவரை உற்சாக மூட்டுங்கள்,

நீங்கள் உற்சாக மூட்டப்படுவீர்கள். யாரேனும் ஒருவருக்கு உதவி செய்யுங்கள், அது உங்களுக்கு உதவி செய்யும். யாரேனும் ஒருவருடைய சுமையைத் தாங்குங்கள். உங்கள் சொந்த சுமை இலகுவாகுவதைக் காண்பீர்கள். இன்னொரு கிறிஸ்தவரின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்காக ஜெபியுங்கள், நீங்கள் ஆவிக்குரிய வகையில் வளமூட்டப்பட்டிருப்பதை நீங்களே காண்பீர்கள்.

குறிப்புகள்

[1]James Hinkle and Tim Woodroof, *Among Friends: You Can Help Make Your Church a Warmer Place* (Colorado Springs, Colo.: NavPress, 1989), 82-83. [2]Gene A. Getz, *Praying for One Another* (Wheaton, Ill.: Victor Books, 1981), 15.